

J. A. RODBARD ERELID VAN DE NOVA

In mijn verslag over het NOVA-weekend in Utrecht heb ik geen namen genoemd. Door omstandigheden was geen illustratiemateriaal aanwezig, zodat ik meende met een vrij summier overzicht te moeten volstaan. Ik heb zelfs nagelaten een heel bijzonder feit te memoreren: de benoeming tot NOVA-erelid van oud-secretaris de heer J. A. Rodbard. Hij werd op zaterdagmiddag door voorzitter v. Eldik op

*het toneel geroepen om het ere-lidmaatschap te aanvaarden. De heer Rodbard toonde zich zeer verrast, want zelfs niet het minste gerucht was tot hem doorgedrongen! Omdat 'Smalfilm' niet wilde achterblijven met een bulde in zijn kolommen, ben ik bij de heer en mevrouw Rodbard op bezoek gegaan. Natuurlijk heb ik ook gevraagd of zijn verrassing echt of geveinsd was, maar hij kon met de hand op het hart verklaren **niets** te hebben geweten of vermoed van dit ere-lidmaatschap.*

Omdat ik een passend stukje wilde schrijven, was ik met potlood en bloknoot gewapend, zoals het een echt interviewer betaamt. Maar toen ik achter mijn schrijfmachine ging zitten voor dit stukje had ik een half uur verloren met vruchteloos zoeken naar de aantekeningen. Ik schreef o.a. een aantal filmtitels op - want de heer Rodbard was niet alleen een orga-

nisator, hij was ook actief filmer. Ik berinner me nog een film over Bretagne die al van voor de oorlog dateert, maar zo prachtig van kleur, dat ik vandaag nog de processie voorbij zie trekken. Hij maakte een documentaire over de wind en een speelfilm over een verloving die dreigde te worden verbroken.

Het verleden dat terugkeerde had de heer Rodbard gevisualiseerd door opnamen met een ondersteboven geplaatste camera. Wat voor vele filmers grote poespas betekent, was ook een amateur als de heer Rodbard niet te veel! Het was ongeveer 1935 toen hij tot het bestuur van de Haagse Filmliga toetrad, en tot vorig jaar is hij nooit zonder functie geweest. Hij werd bestuurslid van de Ned. Smalfilmliga en toen deze na de oorlog NOVA werd, aanvaardde hij de functie van secretaris. En daarbij komt zijn zorg voor de filmotheek, allesbehalve een sinecure, dat zullen insiders zonder aarzelen bevestigen.

Wie zich gaat beraden over het werk dat de heer Rodbard belangeloos voor de organisatie verzette, komt tot de verzuchting: - Het is te veel voor één mens! - en dat is dan geen loze opmerking. Voor mij is het een indruk, voor zijn medebestuurders leden een zekerheid dat de heer Rodbard **niet** alleen stond. Want naast hem stond mevrouw Rodbard. - Het was altijd fantastisch! - zei een NOVA-functionaris, - een beter gastvrouw als op de Wildhoeftlaan in Den Haag kun je je niet denken! - De bestuursvergaderingen bij de Rodbard's thuis waren - volgens mijn zegsman - een voorbeeld van gezelligheid. Het is niet anders mogelijk, want zonder steun van zijn vrouw, zou de heer Rodbard zich nooit zo lang en onvermoeid van een zware taak hebben kunnen kwijten. De heer Rodbard heeft op onnavolgbare wijze de amateursmalfilmerij gediend, en dat hij daarbij soms wegen volgde die misschien in andere richting wezen dan de schrijver van deze regels voor juist hield, vergroot alleen maar de lof die ik hem op deze plaats toezwaai. Het is oprecht gemeente lof, dat mag u op mijn woord geloven!

E. B.